

Олена Лашко – поетка, журналістка, педагог. Народилася 30 червня 1966 року в Полтаві. Закінчила місцевий педагогічний виш із фаху “російська філологія” (1993) та “психологія, практична психологія” (2000). Живе і працює в містечку Кобеляки на Полтавщині. Практичний психолог Кобеляцької спеціальної школи-інтернату для дітей-сиріт Полтавської обласної ради, журналістка Кобеляцької районної газети “Колос”, член районної громадської організації “Гончареві криниці отчого краю”. Лауреатка Першої премії Всеукраїнського телерадіофестивалю “Осіньне рандеву” (2008) у складі тріо “Осіньне золото”. Дипломантка Другої премії районного літературного конкурсу “Собори душ своїх бережить” (2009). Із віршами друкувалася в районній газеті “Колос” та всеукраїнській громадсько-політичній газеті “Зоря Полтавщини”.

ПРОСТИ...

Прости мені, мій Господи, любов,
Якої я позбутися не в силах,
З якої у своїх старих могилах
Відроджуюсь і воскресаю знов.

Прости мене за сумніви й печаль,
Що все штовхають у безвихідь чорну,
Й за безнадію, що ножем по горлу,
І за сльозу, що сіллю на очах.

Прости за невідплачені борги,
За зламані дитинства ніжні крила,
За те, що власноручно перекрила
Коханий подих в грудях дорогих.

Прости за те, що високо злітала,
Хотіла обійняти увесь світ,
І, вирушивши в свій слабкий політ,
Хто – Ти, й хто – я, спогорда забувала.

Прости, що вірила пустим, дурним словам
І рідко заглядала людям в очі,
Й тебе, мій Господи, шукала неохоче
І все чомусь не там, не там, не там!..

Прости за зраду і за злість безсилу,
За безнадію, за неспокій скронь,
За слабкість рук й несміливість долонь,
Думки лукаві і слова красиві.

Мій Господи, любов мені прости,
І нелюбов прости мені, мій Боже,
Й допоможи – бо хто ще допоможе? –
Мені свій хрест до краю донести.

* * *

Я колись мала довгі коси,
Світлі мрії, ясні надії,

Кожен ранок щастя приносив –
З солов'ями чи сніговіями.
Довгі дні були, довгі роки,
Довго люди були хорошими...
Світ іще – як тоді – широкий,
А от коси мої покоротшали.
Покоротшали дні і ночі,
Паничами плетуться спогади,
І душа аж ніяк не хоче
Святкувати дитинства проводи.
Прив'яжуся міцніш до пам'яті
Літа бабиного павутинкою,
І босоніж по ругі-м'яті
Побіжу на схід сонця стежинкою.

* * *

Вже так було,
І знов те саме...
По колу все, усе по колу:
Збудовано –
А потім зламано,
То панахида –
То колискова,
То цвіт розмаєм,
Веселка пригоршнями,
Рай на землі,
Й земля у раю –
То ось зів'ялими
Пізними вишнями
Свій скарб складаю.
Туманом очі,
І серце пусткою
Гуде безсило...
Яка ж відплата?
На плечі кину
Квітасту хустку
Й тому радію,
Чим багата.

* * *

Ти був мало обізнаний
І тому обізнався,
Набагато з запізненням
І не в ту закохався.
М'яко постіль постелено,
Стіл багато накрито,
Й ні зірок, ані терену –
Тепло, затишно, сито.
Ні тривоги, ні сумніву,
Ні жалю, ні печалі –
Все практично й розумно так,
І все звичніш дедалі.
Забувається втрачене,
Розманіжилось тіло,
І душа необачно
Вже кудись полетіла.
Ой не все ж теє золото...
Ще потужиш за нею,
Ой, ще матимеш клопоту
Із тією душею!
Погоукай її здалеку,
Не залиш сиротою,
Не мани тільки пряником
В обіцянках спокою.
Розпечи її заживо,
В ній воскресни, згорівши,
Скин'я омани мереживо
І оглянься, прозрівши.

* * *

Дожили до весняної повені,
Тільки душі нічим не наповнені,
Тільки пустка в очах і зима на вустах,
Тільки серце – як зранений птах.

А любов повертається з вирію
До осіннього неба синього
І тріпоче, й тремтить, ще хоч мить,
ще хоч мить
Хоче в серці застиглим пожить.

Тільки пам'ять застиглими скронями
Доторкається сонця-соняха
І теплом, що в руці, на холодній щоці
Гладить зморщок тонкі промінці.

Дожили до весняної повені...
Всі надії життям спростовані.

* * *

Не суди мене, мій любий друже,
Зі своєї вбогої дзвіниці,

Краще очерствій і будь байдужим.
Все дрібниці, чуєш, все дрібниці...

Краще захмелій й не вихмеляйся,
Щоб нічого в світі не боятись.
Не дивись в мій бік – не видивляйся,
Де подітись і куди сховатись.

Годі, вже я майже зрозуміла,
Що була смішна і недоречна.
Думала – тобі душа боліла,
А воно – то я була приречена.

Аж ніби вся зранилась до крові,
Давши волю серцю помилятись.
Я вже вихмеляюся з любові,
А тобі ще довго вихмелятись

З нелюбові, з купленої ночі,
Із чужих пустих, сліпих зіниць.
Ти завжди був до дрібниць охочий –
Все життя складається з дрібниць.

* * *

Мої вчорашні вірні друзі,
Що з вами сталося, скажіть,
Чи вам так зле, чи щось болить,
Що ваші так зміліли душі,

Що збайдужіли так серця,
Й такі холодні стали очі,
Геть з пам'яті і дні, і ночі,
Й овал знайомого лиця?

Як ви у вірності клялись,
Як з уст слова лились натхненно!
Невже усе було даремно,
І зараз краще, ніж колись?

А скільки раз я вас прощала
І підставляла вам плече?
Хто зрадив раз, той зрадить ще.
Я ж ваших зрад не помічала.

І помилялася не раз,
І рада б знову помилитись,
Та ви воліли б відкупитись,
Аніж зректись своїх образ.

Вам знов прощу, збагнуть лиш хочу,
Яка біда вас так скосила,
Яка незрозуміла сила
Від серця відвела вам очі?

Ніхто не відбере, ні дасть,
Ми всі – достойні, славні люди,

Та завжди знайдеться Іуда,
Що поцілує – і продасть.

* * *

Синіє небо кольором індиго,
В осіннім холоді так густо чистоти.
Десь там Всевишнім сплетена інтрига
Мого життя, а в ній героєм – ти.

Заплутаним сюжетом – наші долі,
В колізіях безмежності буття
Десь загубились, мій герою, ми з тобою,
Й ні ти, ні я не знаєм до пуття,

Де починалося усе і де скінчилось,
Де – в травні солов'ї, а де рілля,
Чи то було із нами, чи наснилось,
І хто для мене – ти, й для тебе – я.

Такий являвсь мені багатоликий,
І рідний, й незнайомий водночас,
Свого з тобою ждала я Великодня,
Та вже давно минув медовий Спас.

Моя дитяча давня забаганка –
Тебе в своїх прозріннях віднайти.
Таке холодне-чисте на світанку
Синіє небо смутком самоти...

* * *

Життя то мчить, то ледве-ледь бреде,
І у роки складаються хвилини.
Я думала, як я тебе покину,
То враз мій давній смуток пропаде.

І кидала, і розчинялась в ночі,
І гнала, і ногами тупотіла,
І шкереберть моє життя летіло,
А я свободу смакувала донесхочу.

І відійшов мій смуток... І прийшов
Йому на зміну інший не до речі.

Якби ж то знати, де ти що знайшов,
А де згубив в підступний синій вечір?..

Зривається із неба пізня зірка
На Пресвятої Матері покров,
Червоним яблуком до мене пнеться гілка
І до любові надихає знов.

НЕМА БАБУСИ...

Світлій пам'яті моєї бабусі

Бутко Катерини Юхимівни

Усе питала – майже без упину:
Синочку, а котра воно година?
А день сьогодні, мої дітки?
Що там надворі? Як там заробітки?
А їсти є що? Ну то й слава Богу!
На працю йдеш? Щасливої дороги!
Моліться Богу, діти, – все просила
І руки цілувала, і хрестила.
А скільки ж мені років? – все питала.
І де та смерть?.. – із сумом причитала.
Все чимось пригощала недоречно
Та все зітхала тихо по-старечому.
Прощала і наш поспіх, й нарікання,
Й за нас молилась з вечора й до рання.
Тепер навіки вдаль від нас полинула...
Який же нині день? Котра година?

.....
Щось сталося...
Й не я в тім винна,
Що щось в мені змінилось дивно.
Бузком п'янким, весняним листом
Прощалося моє дитинство.
Букетиком конвалій білих
Пекло у серці і щеміло.
І не печаль, і не провина –
Я просто більше не дитина.
Не вигадка і не омана –
Я на життя старіша стала...
Змінилось щось в одвічній русі,
Щось сталося... Нема бабусі.

